

стана отъ стола си, отдаде му почести, покани го да седне близу до себе си, изслуша молбата му за пощада на народа, макаръ да не изпълни отпосле обещаното.

Въ тоя моментъ Евтимий приличаше на неустрашимъ войвода, който макаръ и победенъ веднажъ, не пада духомъ, но събира нови сили, да нанесе нови победи. Понеже бѣше изгоненъ отъ патриаршеския домъ, той отиде въ църквата подъ гората и отъ тамъ се мъчеше да успокоява и утешава гражданитѣ, да подкрепя падналитѣ, да насърчава слабодушнитѣ. Подвизитѣ, които вършеше сега великиятъ български патриархъ за народа, бѣха много по-голѣми отъ ония, които правѣше въ мирно време.

Клането на търновскитѣ първенци

Но неприятелътъ не бѣше доволенъ отъ звѣрствата, които извърши досега. Жаждата за кръвъ не бѣше още наситена. Градскиятъ комендантъ, когото Челеби остави въ Търново за свой замѣстникъ, искаше да се прослави съ нови кървопролития. Той извърши такива звѣрства, при спомена на които езикътъ трепери и трѣпки побиватъ коститѣ на човѣка. Тоя кървожаденъ османецъ разбра, че останалитѣ храбри търновци, само когато умратъ, ще му дадатъ спокойствие. И той реши да свърши съ тѣхъ веднажъ за винаги.

Единъ день той повика въ църквата по-виднитѣ граждани и боляри, останали живи, ужъ че иска да се съветва съ тѣхъ по нѣкои обществени работи. И тѣ се упжтиха подиръ глашатая, безъ да подозиратъ, че ги чака коварна смъртъ. Като ги